Spartachiada de iarnă a tineretului

Mii și mii de tineri și tinere, de la orașe și sate, s-au avîntat în aceste zile în entuziaste întreceri sportive. Spartachiada de iarnă a tineretului cunoaște pe întreg cuprinsul țării un succes deosebit. Rezultatelor mereu mai bune din producție oamenii muncii le adaugă și pe cele realizate pe terenurile de sport. Și, împletite într-un minunat buchet, le oferă în dar celei de a 15-a aniversări a Republicii noastre dragi.

Tumultul frumoaselor competiții sportive ale acestei ierni nu putea să nu pătrundă și în inimile scriitorilor și poeților, atît de sensibili la toate transformările ce se petrec pe meleagurile noastre. I-am invitat, deci, să le vorbească cititorilor. Puternic impresionați de această mare întrecere de mase, de clipele de reconfortare pe care le oferă competițiile Spartachiadei, scriitorii și poeții ne-au scris cu căldură despre aceste manifestații sportive. Le-am oferit cu plăcere coloanele ziarului. Desenatorii au prins pe blocnotesuri chipurile cîtorva dintre participanți.

Tineretul iubitor de sport va găsi în aceste pagini un nou îndemn spre poarta mereu deschisă a sportului. Să-l urmăm, fiindcă vine din inimă!

HORIA LOVINESCU:

Spartachiada...

Există în opera și corespondența lui Cehov un laitmotiv pe care — pînă nu de mult — îl socoteam drept o fermecătoare dar totală utopie, una din acele idei generoase și nobile pe care le îmbrățișezi cu atît mai multă căldură înduioșată, cu cît nu crezi în posibilitatea realizării lor.

„Mai sfînt decît orice pentru mine este trupul omului, sănătatea lui, inteligența, talentul..." scria Cehov și întreaga lui operă nu reprezintă decît afirmarea acestei credințe pătimașe într-un viitor de frumusețe fizică și sufletească a omenirii. E lesne de înțeles de ce doar cu cincisprezece-douăzeci de ani în urmă, asemenea aspirații păreau cu totul utopice. Și iată că sub ochii noștri, în țara noastră, reveria aceasta „poetică" începe să devină fapt.

Despre opera de reconstruire morală a omului sub influența și în spiritul eticei comuniste s-a scris mai mult, dar cîți dintre noi ne dăm seama de munca uriașă, chibzuită, tenace și modestă care pregătește sănătatea și chipul frumos al omului nou, de mîine?

Desigur, sîntem mîndri de performanțele campionilor noștri și rîvnim din toată inima — cu legitimă năzuință patriotică — să-i vedem primii între primii, tot așa cum dorim ca artiștii și savanții noștri să ocupe locuri de frunte în viața intelectuală contemporană. Știm că aceste strălucite izbînduri individuale își au rădăcinile și sînt condiționate de o imensă mișcare colectivă și anonimă. Dar a vedea în această mișcare doar climatul necesar înfloririi „excepțiilor" înseamnă a da dovadă de o judecată mioapă. De fapt mișcarea sportivă de mase face parte integrantă din umanismul comunist și contribuie covîrșitor la crearea omului puternic, sănătos, frumos și inteligent, la care vechii umaniști visau ca la un ideal irealizabil.

Trei milioane de oameni de la orașe și sate, tineri și vîrstnici, iau parte la desfășurarea Spartachiadei de iarnă. Cifra mi se pare fabuloasă și ea exprimă totuși doar o etapă de dezvoltare. Cum să nu visezi treaz la „vîrsta de aur" așezînd-o nu într-un trecut mitic, ci într-un viitor accesibil bunului simț!

FRA

INSEMNĂ

Cunosc aproape toate cluburile marilor întreprinderi din Capitală: pe unele le-am vizitat ca simplu cetățean, pe altele ca scriitor. In cele mai multe am avut întîlniri cu cititorii. Sînt formidabile aceste întîlniri-înfruntări: ca să folosesc un limbaj de uzină, e ca și cum cartea ar trece examenul controlului de calitate. De aceea, ori de cîte ori am puțin timp liber, mă abat pe la cluburile marilor întreprinderi din Capitală să-mi regăsesc cititorii, prietenii.

Zilele trecute am vizitat clubul Uzinelor de pompe și mașini agricole din București. De cînd am intrat pe ușă

EUGEN FRUNZĂ:

PARTIDA DECISIVĂ

Tramvaiul e arhiplin. După o nouă oprire în stație, șuvoiul de călători mă ia repejor din spate pînă mă trezesc proptit pe platforma din față. Stau așadar încremenit, la cea mai perfectă verticală, așediat și stoic. În asemenea poziție, vrînd-nevrînd auzi pînă și șoapta vecinului. Nevrînd încotro, nasul de alături, cu care de altminteri n-ai nici o relație, îți gîdilă conștiincios urechea. Discreția e imposibilă.

— Chiar aseară te-am pomenit, măi Nae!...

— M-oi fi vorbit de rău, zevzecule.

— De rău, de nerău, destul că te-am pomenit. Veni la noi Mitică, îl știi, Mitică frezorul, ăla de rîde cîte un ceas după ce spune un banc prost. Rîde, bre, să zici că se strică de-a binelea. Pe urmă numai ce-l auzi, grăbit: „pardon"... Și o șterge ținîndu-se de burtă.

— Ha, ha, băiat bun Mitică. Nu l-am mai văzut de vreo șase luni. Tot împreună lucrați?

— Tot...

Se pare că vecinii mei de tramvai sînt vechi prieteni. Nae e un tip solid, înalt, cu tîmpla înspicată. Poartă mustăcioară neagră. Celălalt, bălai, cu ochii albaștri, rotunzi, pare un ins veșnic mirat. Discuția continuă.

— Și nevasta ce-ți face, măi Nae? Tot sprintenă cum o știu?

Pe chipul lui Nae ghicesc parcă un fel de umbră. Buzele i se string, subțiate, ca într-o înverșunare. Răspunde sec:

— Las' că-i arăt eu!...

Descumpănit, celălalt face ochii mari și tace o vreme. Un zîmbet amărui i-a rămas agățat de gură. Se uită apoi prin geam, prefăcut, ca și cînd l-ar interesa geografia străzii. Pînă la urmă se decide totuși să rostească, mă rog, ceva de circumstanță.

— Deh, măi Nae, viața...

— Care viață?!

— Zic și eu, așa, în general...

Dar Nae nu se lasă legănat între puncte de suspensie.

— Ce-mi dai cu „generalul" — se răstește, mă-surîndu-și totuși glasul. Eu vorbesc concret. Am să-i trag o mamă de bătaie să mă ții minte! Asta e.

— ?

— Crede dumneaei că mă duce? N-o să-i meargă! Uite, cum mă vezi și te văd, am s-o snopesc.

Ochii albaștri ai celuilalt devin și mai rotunzi. Un mare semn de întrebare i se așterne pe frunte. Clipa e încordată.

— Măi Nae, îmi pare rău de ce aud...

— Și, adică, tu ce ai vrea? Să înghit și să mă las în urma ei? ...Ori crezi că ne jucăm așa, de florile mărului? Toată întreprinderea știe, bre! E decisivă.

— Nu zice nimeni, omule. Dar nici așa, una-două, cu snopeala.

Nae se înfurie și mai și. Noroc de înghesuiala din tramvai, altfel și-ar da drumul la voce. Așa însă e obligat să și-o tempereze.

— La urma urmei, ce-ți vorbesc eu ție? Parcă înțelegi ceva! Habar n-ai.

Lovit în amorul propriu, celălalt protestează:

— Nae, prea te încingi. Parcă n-ai fi oțelar. Nu reziști la căldură. Ce-o fi între voi, treaba voastră. Dar nu-i frumos, măi cu bătaia. Parcă nu știi tu cum sînt femeile... Mai bate vîntul, mai se schimbă vremea...

Nae îl fixează atent și o pală de lumină îi deschide fața. Parcă bănuiește, în sfîrșit, confuzia în care se află bunul său prieten. Nu cumva își închipuie verzi și uscate?

— Ce-mi tot îndrugi cu femeile? Crezi că a mea e din alea!...

— Păzească sfîntul! — se grăbește celălalt să risipească penibila impresie. Nici nu mi-a trecut prin cap una ca asta.

— Atunci, ce ți-a trecut prin cap, băiete? Ia spune-mi, ce?

— îl ia la rost Nae, de astă dată mai mult în glumă decît în serios.

Păi, ce să-mi treacă?... Văd că tu, cum să zic, bătaie, snopeală...

Poetul Eugen Frunză în mijlocul sportivilor de la asociația Metalul Floreasca.

— Ha, ha, ha — izbucnește Nae. Nici n-ai înțeles despre ce e vorba. Pun rămășag că ți-ai și compus în gînd o lecție de morală. Te-am ascultat o dată la sindicat. Mi-a plăcut. Vorbești frumos.

— Nae, nu mă lua în rîs.

— Ce fel? Nu te iau de loc. Numai că află dumneata că tot am s-o snopesc în bătaie.

Și rîde omul ciupindu-și a tîlc mustăcioara.

Rîde și bălanul. Ce să facă? Nae e cam trăznit astăzi. Naiba să-l priceapă.

Între timp tramvaiul oprește la nu știu care stație.

— Hai, nu cobori și tu? — îl îndeamnă Nae pe prietenul său.

— Mai am... răspunde celălalt.

— Vino măi și tu — insistă Nae — să vezi cu ochii tăi cum o bat. Și îl trage de mînecă după dînsul. Coboară amîndoi.

Pînă să pornească iarăși tramvaiul, aud de jos glasul lui Nae:

— Păi bine, măi, s-o învăț eu șahul, că nu știa mai an să mute pionii, și dumneaei să-și ia nasul la purtare? Să mă pomenesc cu nevastă-mea, față-n față, la întrecere? Se încontrează cu mine la Spartachiadă. O bat bre, la decisivă, să fiu al naibii. În 20 de mutări o fac praf. Haide!...